

Magánügy?

A közélet nem kíméletes hely. Aki politikai szerepet vállal, annak minden szava, mozdulata, sőt gyakran a magánélete is a nyilvánosság elé kerül. De van egy határ, amit egy méltányos társadalomban tiszteletben kell tartani: az ember személyes méltóságát.

Gyakran esik meg, hogy egy politikus körül pletykák kelnek szárnyra – kik a barátai, kivel tölti az ünnepeket, milyen kapcsolat fűzi egy-egy ismert személyhez. S ha ezek a kapcsolatok eltérnek a társadalmi normák megszokott mintáitól – például az azonos nemű vonzalom lehetőségét sejtetik –, a közvélemény sokszor gyorsan ítélkezik.

De mit változtat az igazságon, ha a kapcsolat mélyebb? Ha a közéleti szereplő valóban más szeret, mint amit mások elvárnak tőle?

Semmit.

Egy ember nem kevesebb attól, hogy kit szeret. Nem gyengébb politikus, nem rosszabb vezető, nem értéktelenebb közszereplő. A szeretet nem bűn, a tisztelet nem luxus, és a méltóság nem kiváltság — hanem jog.

Ugyanakkor, ha a közszereplő családos ember, ha házasságban él, ha gyerekei vannak – akkor a pletykák nemcsak őt érintik, hanem azokat is, akik bizalommal tartoznak hozzá. Ilyenkor nemcsak az a kérdés, hogy igaz-e egy feltételezés, hanem az is: ártalmas-e a puszta terjesztése?

A magánélet tiszteletben tartása nemcsak jog, hanem emberség. Mert nem tudhatjuk, mi igaz, nem tudhatjuk, kinek mit jelent, és nem tudhatjuk, ki sérül benne – csendben.

Az ilyen esetek rólunk is szólnak:

Hogyan viszonyulunk mások életéhez?

A pletykát keressük vagy az embert látjuk meg mögötte?

A gyanút szeretjük, vagy az igazságot?

Amíg valaki nem él vissza a hatalmával, nem árt másoknak, nem rejteget romlottságot a privát életében, addig az élete az övé – nem citálható a közösség ítélőszéke elé.

A valódi erkölcs ott kezdődik, ahol lemondunk az előítéletekről. És ott születik meg a szabadság, ahol már nem az a kérdés, hogy ki kit szeret – csak az, hogy hogyan bánunk egymással.